

og at vi vare Genstand for megen Hyldest, naar vi stemte sammen med Venstre. Da vi ikke have forandret vort Standpunkt i nogen som helst Henseende, maatte man antage, at vi ogsaa nu kunde have stemt sammen, hvis ikke Modstanderne havde skiftet Standpunkt, og det benægte de, at de have gjort. Jeg siger ikke desto mindre: Lad gaa med Hensyn til Valget af Valgmænd. Men saa med Hensyn til selve Landstingsvalget? Det er fremhævet fra forskellige Sider, uden at jeg har set det afkræftet, at der fra radikal og socialdemokratisk Side har været tilbudt, at man vilde stemme paa Mænd, udpegede af Delegationsvenstre, eller hvad man skal kalde dem — de forandre saa hyppigt Navn, at man ikke ret ved, hvad man skal kalde dem —, altsaa, at man i 3 Kredse vilde stemme paa Mænd, udpegede af dette Venstre, hvorved det vilde være lykkedes at erobre lige saa mange Mandater fra Højre. Men disse Valgmandsstemmer fra socialdemokratisk og radikal Side vilde man ikke modtage. Man foretrak at stemme paa Højre og derved sikre Højre et Flertal i Landstinget. Det, synes jeg, ligger lidt udenfor det, man kunde have tænkt sig Muligheden af, og jeg synes, at saa imødekommende kunde man have været fra Regeringspartiets Side, at man havde modtaget disse Stemmer og saaledes bragt Højre i Mindretal i Landstinget. Det havde i alt Fald været i Overensstemmelse med den Politik, som man tidligere har ført. Det forekommer mig vidunderligt, at Regeringspartiet efter det stiller sig frem og siger, at man er Tilhænger af den almindelige Valgret og Modstander af den privilegerede Valgret, thi de to Ting kunne ikke rime sammen.

Der siges af Regeringspartiet og Højre, at den økonomiske Misère, vi befinde os i, ikke skyldes Militærudgifter og navnlig ikke de ny Militærlove, den skyldes i meget højere Grad Socialdemokratiets sociale Reformkrav gennem Aarene, der ogsaa ere komne frem fra anden Side og ere blevne gennemførte og have gjort et stort Indgreb i Statens Midler. Det forunder mig ikke, at en saadan Paastand overhovedet kommer frem, den have vi nemlig mødt saa tidt før, den have vi mødt ude i Landet paa Møderne, navnlig naar vi stod over for

de Folk, som nu en Gang have den Opgave at brøle Regeringspartiets Modstandere ned. Men jeg havde ikke ventet at høre den her i Tinget, og navnlig havde jeg ikke tænkt mig, at den skulde komme frem fra den højtærede Konseilspræsident. Han ved dog saa godt, at hver Gang Socialdemokratiet har været med til paa det militære Omraade at stemme for Forhøjelser, stemme for Forbedringer af Underklassernes Stilling, har Socialdemokratiet samtidig foreslaaet Nedsættelser paa andre Omraader under Militærvæsenet, og det Omraade, hvor man ikke var hindret af bestaaende Love, saa at man magelig kunde have vedtaget disse Nedsættelser, som fuldt ud vilde have dækket de Forhøjelser, der ere skete. Men disse Nedsættelser stemte man ned fra Regeringspartiets Side, man vilde ikke være med til at gennemføre dem. Som Følge deraf ere naturligtvis Militærudgifterne stegne. Jeg har foretaget en Beregning over, i hvor høj Grad de ere stegne, og hvor meget de have paavirket vor Status, men den skal jeg ikke komme ind paa af Hensyn til, at min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang), i Aftes forelagde en Oversigt derover. Jeg skal kun sige, at jeg foretog min Beregning ad en anden Vej, men kom til samme Resultat eller et Resultat, der var lidt mørkere end min ærede Partifælles. Jeg kan derfor nøjes med at godkende hans Beregning og henvise dertil.

Denne Tale om, at Socialdemokratiet er Skyld i den økonomiske Misère, minder mig for Resten om et Billede fra Provisorietiden, som man den Gang anvendte paa Tingenes Nejret, den Ret, som det ene Ting, naar de to Ting vare ligeberettigede, maatte have til at sige Nej. Man hentede dette Billede fra Familien, hvor Manden og Konen maatte anses for at være lige berettigede til at anvende Familiens Indtægter. Drengen Kristian trængte til at faa et Par Bukser, og Konen sagde: Du maa godt faa de Bukser, Kristian; men Manden sagde: Nej, der er ikke Raad til det, du kommer til at slide de gamle lidt endnu, og Kristian maatte saa vente paa sine Bukser. Dette Billede kan godt tillempe til og anvendes paa de øjeblikkelige Forhold, man maa blot tænke sig, at der er kommet nogle flere ydende og derfor ogsaa